

Bruna

HANNELORE BEDERT

bruna

NOVELLE

Manteau

1

Ik had mezelf zien liggen op de tafel, mijn benen omhoog in de steunen, mijn buik die alsmaar op- en neerging. Ik zag alles van bovenaf, alsof ik tegen het plafond hing, tussen de felle tl-buizen, met mijn rug tegen het stucwerk gespiegeld. Ik had naar mezelf gekeken en geroepen, luidkeels, maar elke reactie bleef uit. Ik had mezelf bekeken en een vrouw zonder ruggengraat gezien, had willen roepen dat ze iets moest doen, dat het niet uitmaakte wat dat iets zou zijn, maar dat gewoon blijven liggen allerminst zin had.

Ik had Alfredo zien staan, naast de buik, zijn handen achter zijn hoofd, de vingers in elkaar gehaakt. Ik had de paniek gezien in zijn ogen, had de piepende ademhaling gehoord, de stroom lucht die zijn neus in- en uitging. Ik had willen zeggen dat hij zijn neus moest snuiten, dat ik gek werd van het geluid.

Ik zag mijn eigen gezicht, het zweet op mijn voorhoofd, ik zag de pijn in mijn ogen, de mondhoeken die zich naar de verkeerde kant krulden. Ik aanschouwde het tafereel met een ongekende woede die ik nooit eerder had ervaren. Woede

om de gelatenheid waarmee de vrouw op de tafel alles liet gebeuren.

Ik was getuige van een theaterstuk, een schouwspel waarin iemand de rol van haar leven speelde, het drama voltrok zich onder mij en ik voelde alleen maar afkeer voor de hoofdrolspeelster.

Ik keek naar de mensen die tussen de benen van de vrouw stonden, de schouders ahangend, maar de blik alert. Ik aanschouwde hoe de handelingen vertraagden, hoe de ernst van de situatie duidelijk werd, hoe de stilte en het besef de bovenhand kregen.

Ik zag het kind in de handen van de arts, hoe het aan de vroedvrouw werd gegeven, hoe die het in een doek wikkelde, hoe sereen de aanwezige verplegers met het bundeltje omgingen. Ik wilde roepen, brullen, enkel en alleen maar om het serene gezeik te doorbreken, maar er kwam geen geluid uit mijn keel.

Ik zag hoe het kind op de buik van de vrouw werd gelegd, hoe die nog bleker werd, het kind niet durfde aan te raken.

Ik zag de hand van Alfredo aarzelend boven het kind zweven, zag hoe hij met zijn vingertoppen over het kleine hoofdje aaide, zag zijn schrik om het tere wezentje te bre-

ken. Ik wilde roepen dat hij niet zo voorzichtig hoefde te zijn, dat het kind al gebroken was.

Dat ik al gebroken was.

Ik zag mezelf op de tafel liggen en schreeuwde.

2

De mist zou optrekken. Dat had de weerman gisteren enkele keren herhaald, alsof hij zichzelf wilde overtuigen. De mist zou optrekken, dat doet mist altijd, dat weten we. Het is een kwestie van wachten, zoals met zoveel dingen. Wachten op iets en niet weten of dat iets het wachten wel waard zal zijn.

Alfredo kijkt bezorgd door het keukenraam terwijl hij de laatste hap van zijn boterham naar binnen werkt. Ik zie het, maar zwijg. Alfredo is altijd bezorgd. Om niets. Om de meest idiote dingen eerst en het minst om wat echt van belang is. Ik kijk naar het perfect gestreken hemd dat om zijn bovenlichaam gespannen zit. Misschien moet ik hem toch eens duidelijk maken dat perfect strijken er niet voor zorgt dat een hemd je beter staat. Of misschien ook niet. Wat voor zin heeft het ook, hij luistert toch niet. Hij is aangekomen, dat zie je zo. Ik zie hoe hij een hand door zijn haar haalt, hoe enkele kruimels van zijn boterham op het aanrecht vallen. Ik kijk naar mijn man en voel niks.

‘De mist trekt niet op’, zegt hij, waarna hij kort snuivend zijn neus ophaalt en zich naar mij omdraait. Ik probeer geruststellend te glimlachen, wat me vreemd genoeg makkelijk afgaat.

‘De weerman zei dat de mist zou optrekken, ik zou me geen zorgen maken.’

‘Jij vertrouwt de weerberichten te vaak’, bromt Alfredo, tuurt nog eens met samengeknepen ogen door het raam, alsof hij er meer verstand van heeft, kijkt mij weer aan, woelt nog eens door zijn haar. ‘Zie ik er wat oké uit?’

Ik knik. ‘Je ziet er prima uit, Fred. Vertrek nu maar, straks zijn de kinderen nog te laat op school.’

‘Juist, de kinderen, shit. Zijn die al aangekleed?’

Terwijl hij zijn vraag stelt, beent hij de keuken uit, de gang in, naar de speelkamer van de kinderen. Ik staar naar mijn handen, verbaas me over het feit dat al mijn vingers trillen, uitgezonderd de wijsvinger van mijn rechterhand. Die hangt volledig stil, alsof hij wil zeggen: ik ben anders, zie mij hier eens lekker niet meedoen met de massa.

Ik wil ook niet meedoen. Waarschijnlijk ben ik al lang geen deel meer van de massa.

‘Mama, ben je straks thuis?’

Op mijn dij ligt de kleine hand van Eppo, die mij met zijn grote, reebruine ogen aankijkt. Ik knik, geef hem een kus op zijn hoofd.

‘Ik kom jullie halen straks. Als de schoolbel gaat, ben ik er.’

Vanuit de hal hoor ik Pixie ‘dag mama’ roepen, daarna slaat de voordeur met een zware klap in het slot en valt de stilte neer.

Diep in- en uitademend blijf ik naar mijn handen staren, die nu iets minder trillen. Het zijn niet de kinderen die mij

angstig maken, misschien is het zelfs Alfredo niet. Het is iets in mezelf, dat weet ik, maar ik zal het aan niemand toegeven. Als er ooit wordt gevraagd hoe alles is begonnen, zal ik zeggen dat ik geen idee heb. Dat het een macht is geweest buiten mij, iets wat mij dwong te doen wat ik niet wilde.

Met beide handen strijk ik over mijn wangen, probeer het onophoudelijke trillen te stoppen, wrijf met de toppen van mijn vingers over mijn wenkbrauwen. Ik adem diep in en uit en sta op van mijn stoel. Meteen lijkt het of de grond onder mijn voeten begint te deinen, alsof ik op een surfplank sta en de golven alsmaar wilder naar de kust wellen. Ik grijp me steviger vast aan de rand van de tafel, schud kort met mijn hoofd, als om mijn evenwicht daarmee terug te vinden.

Gewoon doen wat ik de afgelopen dagen ook heb gedaan. Koffie drinken, de krant lezen, of toch een poging daartoe ondernemen, wachten tot de mist optrekt, buiten en in mijn hoofd. Daarna kan ik me warm aankleden en een wandeling maken, desnoods gewoon tot het einde van de straat en weer terug naar huis, maar toch: een wandeling. De huisarts had een hele uitleg gegeven over het nut van wandelen als de perfecte manier om je hoofd leeg te maken, maar tot nu toe is daar weinig van terechtgekomen. Mijn benen voelen nog steeds als was aan, elke dag. Ook dat heeft de huisarts gezegd. Dat het even kan duren voor ik me beter zal voelen. Over de wassen benen zei hij niks. Maar misschien zag hij toen het hele plaatje nog niet. Waarschijnlijk knikte

ik toen enthousiast bij het woord 'even' en gaf dat hem hoop. Maar 'even' duurt nu wel al een hele tijd. Alfredo beaamde gisteren wat ik dacht.

'Wordt het niet eens tijd dat je weer les gaat geven?'

Alfredo zegt zoveel. Vaak kijk ik naar zijn bewegende mond, maar hoor niet wat hij zegt. Ik ben goed geworden in doen alsof ik helemaal begrijp waar hij het over heeft. De laatste weken heb ik zo vaak met mijn hoofd geknikt, dat een licht krakend geluid uit mijn nek lijkt te weerklinken telkens als ik mijn hoofd beweeg.

Of ik weer les wilde gaan geven, dat vroeg hij. Zomaar, uit het niets. Er was geen aanleiding geweest voor zijn vraag, laat staan dat ik erop was voorbereid. We waren samen groenten aan het snijden, hij de wortels, ik de tomaten. Ik wilde net zeggen dat de wortels fijner gesneden moesten worden, dat die grote stukken niet snel genoeg zacht zouden worden, dat de ovenschotel minder lekker zou zijn, dat de kinderen er lastig over zouden doen, toen hij mij de mond snoerde met de vraag die waarschijnlijk al weken op zijn lippen lag. Mijn mes bleef enkele seconden boven de tomaat hangen en in de stilte die boven de groenten en tussen ons in hing, werd uitgesproken wat ik nooit zou antwoorden. Dat ik niet terug zou gaan, dat ik nog liever doodging dan opnieuw voor de klas te staan. Dat alle studenten me gestolen konden worden, dat ik geen zin had om een prof te zijn die zelf niet meer kan geloven in wat ze doceert. 'Therapie helpt niet als de patiënt niet geholpen wil worden', ik had

© 2020 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Rooseveltplaats 12, 2060 Antwerpen en Hannelore Bedert

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Te Gek!?

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective Amsterdam
www.newbookcollective.com

Eerste druk oktober 2020

Omslagontwerp en opmaak binnenwerk

Leen Depooter – quod. voor de vorm.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3753 0

D/2020/0034/202

NUR 301